

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 18.

Fjerde Session.

8de Møde.

Torsdagen d. 21. October.

(Fortf.)

Æscherning: Efter det Løfte, vi have modtaget af Justitsministeren, skal jeg ikke forfølge den Deel af Sagen, der angaaer det, mildest talt, Ubequemme ved idelig at komme tilbage til den samme Gjenstand ved Hjælp af en foreløbig Lov. Jeg troer ikke, at der behøves nogen Indskrænkning i Antallet af de Udfkrevne eller noget Genhold til en særlig Plan for at kunne sætte dette i Værk; jeg troer, det er meget lettere iværksætteligt, end den ærede Justitsminister maaſkee endnu troer, men jeg skal, som sagt, ikke forfølge denne Sag videre.

Jeg skal dertimod tage mig den Frihed at gjøre nogle Bemærkninger ved Krigsministerens Fremstilling af Sagen. Den første Grund, siger han, hvorfor han har beholdt saameget Mandſkab inde, og ikke har benyttet den store Anledning, han havde til at indkalde mere Mandſkab — thi jeg troer, at Justitsministeren har misforſtaaet Krigsministeren, idet han meente, at Krigsministeren havde sagt, at han havde indkaldt alt Mandſkab i det foregaaende Aar; Krigsministeren er derimod bleven ſtaaende ved, at han ikke har gjort det — alſaa den første Grund, hvorfor han ikke har gjort det, siger han var den ſpectielle Grund. (Krigsministeren: Det er gjort!) Med alt det udfkrevne Mandſkab?

Krigsministeren: Ved de 3 Baabenarter: Infanteriet, Artilleriet og Ingenieurtropperne beſtaaer det tilſtedeværende Mandſkab, paa nogle ſaa Mand nær, af dem, ſom ere udfkrevne for indværende Aar.

Æscherning: Der maa være en meget betydelig Styrke tilbage, for der var en meget større Udfkrivningsmaſſe end den, ſom er nød-

vendig for at udfylde diſſe Baabenarter; der maa endnu være hjemme viſt et Par Tusende Mand af det ſamme Aars Mandſkab, ſom ikke er blevet indkaldt; men det Tvivlsmaal kunne vi jo vel ſaae nærmere oplyſt. Ministeren ſagde under enhver Omſtændighed, at Aarsagen, hvorfor han med Henſyn til Fremtiden ikke ønskede at indkalde mere Mandſkab, var en Sparſommelighedsgrund. Ministeren holder ved Infanteriet og, ſom vi høre, ogſaa ved Dragonregimenterne inde til Tjeneste et større Antal af det ældre Mandſkab end det, ſom planmæsſigt ſkal indeholdes, og ſoraarſager derved en betydelig Befoſtning. Nu er det en beſynderlig Sparſommelighed, at forlange Pengemidler til extraordinairt at indkalde exercerede Recrutter, iſtedetfor at forlange Pengemidler til derfor at exercere Recrutter til at erſtatte hiint Mandſkab med, ſaaledes at der under de extraordinaire Omſtændigheder, hvori vi nu befinde os, ikke bliver mere Mandſkab inde end det, der planmæsſigt ſkal være inde, det vil ſige, ikke bliver holdt Mandſkab inde i en længere Tid end den, ſom er fornøden. Det kan ſaaledes ikke være nogen Sparſommelighedsgrund; idetmindſte er det en meget misforſtaaet Sparſommelighed, og en Sparſommelighed af den Art, ſom jævnlig har været fulgt her i Landet, men ſom jeg trøer er aldeles urigtig, idet man nemlig troer, at Staten ſparer ved at vælte Byrden over paa Enkelmand. Derved ſparer Staten ikke; den gjør Uret mod den Enkelte, og Udgifterne blive ligefuldt ſtore; thi de Enkelte maae udrede Pengene, iſtedetfor at de ſkulde fordeles paa det Hele.

Naar den ærede Miniſter taler om Alligheden med Henſyn til Hertugdømmerne, ſaa tør jeg ikke følge ham paa dette Gebeet; thi vi tør ikke her raadſlaae om, hvad der ſkeer i Hertugdømmerne. Jeg kan derfor kun ſom en